

Arrest

nr. 81 943 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende bij aangetekend schrijven van 16 augustus 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 januari 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Deze beslissing, die verzoekende partij op 19 januari 2012 ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 20 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij, om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, ongegrond werd verklaard.

1.4. Deze beslissing, die verzoekende partij op 1 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is de tweede bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[O.W.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel I k u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [O.W.] [...].

De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 16.02.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst Nigeria. Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Nigeria. betrokkene houdt voor dat de toestand waarin hij zich bevindt een terugkeer naar Nigeria niet toelaat, dat hij er onmogelijk kan worden behandeld en hij er bijgevolg geen kans heeft om te overleven. Noch de middelen, noch de specialisten zijn er aanwezig. Bovendien zou betrokkene terugsturen, volgens hem, een inbreuk betekenen op art.3 en 8 van het EVRM.

Desbetreffend dient opgemerkt te worden dat betrokkene vage, zeer algemene en hypotlietische beschouwingen en ongestaafde beweringen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand geen albreuk doen aan de concrete opzoeken die onze arts-adviseur heeft verricht noch aan de informatie die zich in het administratief dossier bevindt aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door hem benodigde zorgen in Nigeria.

In antwoord op betrokkene's opmerking dat art. 3 EVRM geschonden zou zijn indien hij teruggestuurd zou worden dient gesteld te worden dat:

“Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet liet recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst; de omstandigheid dat da uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag een de orde zijn (EHRM, grote kamer 27 mei 2008 N t. Verenigd Koninkrijk, 42).”

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9587) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M, kan uitmaken,

“In zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan aan die Staat,(waaruit jij is gevlucht) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan

foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, gezien betrokkene terzake zeer vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Ook kan kan betrokkene niet worden gevolgd daar waar hij probeert voor te houden dat hem terugsturen een schending van art 8 van het EVRM zou inhouden. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes partner Ogie Juliet, tevens Nigeriaanse (OV. 6266759), eveneens een aanvraag 9ter indiende die op 20.02.2012 ongegrond werd verklaard. Bijgevolg kan het geen probleem zijn om samen met hun kind terug te keren naar hun land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).’ Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Nigena, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt: *“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 3 EVRM. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. In haar beslissing betreffende de 9 ter-aanvraag dd. 20.02.2012 verwijst gedaagde naar het verslag van de arts-adviseur dat in gesloten omslag aan verzoeker werd overhandigd (stuk 3). Dat verzoeker deze omslag nooit heeft ontvangen maar louter een gefaxt exemplaar. De originele omslag bevindt zich immers in Antwerpen. De arts van de DVZ kaart in zijn verslag enkel zeer summier de beschikbaarheid van de zorgen en de financiële toegankelijkheid ervan aan. Wat betreft de beschikbaarheid van internisten en specialisten infectieziekten, moet verzoeker vaststellen dat, zelfs al zou dit correcte informatie betreffen, dit niet volstaat. De beschikbare zorgen moet ook toegankelijk zijn. De arts kaart enkel de financiële toegankelijkheid aan, die op zich al niet verzekerd is, maar er bestaan tal van andere factoren die de toegankelijkheid belemmeren, zoals geografische afstand en verspreiding van de zorg en discriminatie. Dat volledig buiten zijn bevoegdheid heen, de arts zichzelf in staat acht de financiële mogelijkheden van cliënt in te schatten. Dat verzoeker weliswaar tweeduizend dollar betaalde voor reis naar België zegt helemaal niets over zijn financiële draagkracht. Dat integendeel de arts niet eens onderzocht heeft welke middelen verzoeker nodig zou hebben om ie kunnen overleven, taak die hem zeer specifiek wordt toebedeeld. Bijkomend en niet in het minst stelt het advies in de voetnoot dat er geen enkel gegeven wordt verstrekt omtrent de toegankelijkheid van de behandeling. Een country-sheet van IOM van november 2009 stelt echter het volgende vast met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van gezondheidszorg in Nigeria: “Openbare ziekenhuizen (van de overheid of de staat): deze categorie bestaat uit algemene, academische en categorale ziekenhuizen. De kosten zijn beperkt, maar sommige ziekenhuizen hebben onvoldoende apparatuur en onvoldoende geschikte voorzieningen. Er zijn vaak lange wachttijden en patiënten krijgen niet onmiddellijk medische verzorging als gevolg van het grote aantal patiënten. (...) In dorpen die op 25 kilometer van de meest nabije stad liggen en geen medisch centrum hebben, bestaat het gevaar dat er geen behandeling voorradig is of dat er toevlucht tot kruidenremedies gezocht moet worden. (...) Gegevens van een studie in 36 landen (in alle geografische regio’s van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO)) betreffende alle inkomensgroepen, zoals bepaald door de Wereldbank, hebben een verontrustend tekort aan voorradige levensbelangrijke medicijnen in de openbare sector aangetoond. De studie, waarin ook Nigeria was begrepen, toont aan dat patiënten*

hierdoor worden aangezet om hogere prijzen in de privésector te betalen of om het gewoon zonder medicijnen te stellen. (...) De resultaten van alle enquêtes tonen een gemiddelde voorradigheid in de openbare sector aan van slechts 38%. Hierdoor moeten patiënten wel medicijnen uit de privésector kopen, waar de behandelingen duurder en vaak onbetaalbaar zijn." Dat het van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid getuigt indien de arts daadwerkelijk enkel dermate summier slechts twee elementen onderzocht. Te meer omdat de arts zelf erkent dat verzoeker aan een ernstige aandoening van chronische aard lijdt die levenslange behandeling en opvolging door specialisten vereist. Dat het van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid ontbreekt wanneer men in deze niet de conclusie trekt dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is om tot een besluit te komen. Dat de motivering van de bestreden beslissing voor zover zij gebaseerd is op het advies van de arts foutief is Immers een motivering die gebaseerd is op een onvolledig advies kan nooit luist zijn. Dat een beslissing baseren op een onvolledig advies niet volstaat om een mogelijke risico op een schending van art. 3 EVRM te weren, zodat er besloten moet worden tot een schending van art. 3 EVRM. Wat betreft art. 3 EVRM. Dat in elk geval en zo blijkt ook uit het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel (zie infra), het opsluiten van verzoeker ernstige gevolgen zal heeft op zijn fysieke integriteit. In een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 december 2011 meent het Hof dat België een HIV-patiënte uit Kameroen onmenselijk heeft behandeld door haar niet de nodige medische zorgen te verschaffen. Bovendien voorzag België geen effectief rechtsmiddel tegen die behandeling en was de detentie in het centrum in strijd met het recht op vrijheid (Yoh-Ekale Mwanje t. België, EHRM nr.10486/10 van 20.12.2011). In casu is dat niet anders. Bovendien is ook het repatriëren van verzoeker, die immers een HIV-patiënt is, is in strijd met artikel 3 EVRM. Zes van de rechters die oordeelden in het boven geciteerde arrest, schreven een afwijkende mening waarin ze de hoop uitdrukken dat het Hof de rechtspraak die, conform het arrest N.c United Kingdom nr. 26.565/05, 27 mei 2008 (aangehaald door gedaacide), de uitwijzing van de vrouw naar Kameroen geen schending van artikel 3 EVRM noemen, zal herzien. De drempel van ernst die door die rechtspraak wordt opgelegd komt neer op het 'bijna stervende zijn'. Het verschil tussen iemand die op zijn sterfbed ligt of iemand die op korte termijn zou overlijden is zeer klein en beide zijn volgens hen nauwelijks compatibel met de geest van art. 3 EVRM (stuk 4). Bovendien geeft het Hof in het geciteerde arrest zelf toe dat wanneer men verzoekster haar medicamenten zou ontnemen, dit tot gevolg heeft dat haar toestand nog zal verslechteren en 'd'engager son pronostic vital à court ou moyen terme' (paragraaf 81 van het arrest). Verzoeker bevindt zich in een gelijkaardige situatie, zodat ook hier de repatriëring van verzoeker strijdig is met artikel 3 EVRM. Dat de bestreden beslissing aldus art. 3 EVRM over de hele lijn schendt. Bijgevolg is de motivering door DVZ niet afdoende en dient dit te leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing op basis van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991."

2.2. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, namelijk uiteengezet dat aan verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op grond van medische redenen wordt toegestaan omdat de medische zorgen die zij nodig heeft ook in haar land van herkomst beschikbaar en voor haar toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekende partij toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken uit te putten.

2.4. Verzoekende partij houdt nog voor dat zij geen kennis kreeg van het volledige advies dat de ambtenaar-geneesheer opstelde inzake haar medische situatie en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in Nigeria. Zij betoogt dat dit advies zich in een gesloten omslag bij de stad Antwerpen bevindt en zij slechts een (onvolledig) gefaxt exemplaar heeft ontvangen.

2.5. De Raad stelt evenwel vast dat uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier niet blijkt dat zij het advies van de ambtenaar-geneesheer heeft overgemaakt aan de administratieve

diensten van de stad Antwerpen en dat het zich daar nog steeds zou bevinden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verwerende partij haar instructie om de bestreden beslissing, samen met een gesloten briefomslag met daarin het advies van de ambtenaar-geneesheer, ter kennis te brengen aan verzoekende partij overmaakte aan de centrumdirecteur van het gesloten centrum te Vottem. Tevens blijkt dat een maatschappelijk assistente in voormeld centrum op 1 maart 2012 de bestreden beslissing en voormelde briefomslag ter kennis bracht van verzoekende partij. Het gegeven dat aan de raadsman van verzoekende partij op 5 maart 2012 niet het volledige advies zou zijn gefaxt impliceert niet dat verzoekende partij zelf niet in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing met de volledige bijlage.

2.6. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.7. Waar verzoekende partij daarnaast stelt dat de tweede bestreden beslissing foutief is voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.8. Verzoekende partij houdt voor dat een ambtenaar-geneesheer zijn bevoegdheid overschreed door in het advies dat hij opstelde ingevolge haar aanvraag om machtiging tot verblijf haar financiële mogelijkheden te beoordelen. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen. Dit impliceert dat hij ook de financiële draagkracht van de betrokken vreemdeling en de mogelijkheid voor deze vreemdeling om door middel van een tewerkstelling een inkomen te verwerven dat hem moet toelaten eventuele medische kosten te dragen kan betrekken bij zijn advies. De bewering van verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer zijn bevoegdheid overschreed mist dan ook juridische grondslag. Waar verzoekende partij nog verwijst naar het gegeven dat één van de bronnen die verwerende partij consulteerde uitdrukkelijk vermeldt geen informatie te verstrekken omtrent de toegankelijkheid van een behandeling, moet worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer ook andere bronnen consulteerde en eigen vaststellingen deed.

2.9. Verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met “andere factoren die de toegankelijkheid belemmeren, zoals de afstand en de verspreiding van de zorg”. De ambtenaar-geneesheer heeft immers gesteld dat de

aandoening waaraan verzoekende partij lijdt een courant en wijdverspreid gezondheidsprobleem is in Nigeria, dat de Nigeriaanse overheid gratis ART behandelingen en zorg in bijna alle openbare ziekenhuizen aanbiedt en dat er talrijke apotheken zijn in de verschillende delen van Nigeria. Verzoekende partij geeft aan dat ook "discriminatie" kan leiden tot een gebrekkige toegang tot medische zorgverstrekking, maar brengt geen gegeven aan waaruit blijkt dat zij gediscrimineerd wordt of dat er een algemeen probleem van discriminatie van personen die aan bepaalde aandoeningen lijden bestaat in Nigeria waardoor de toegankelijkheid van zorgverstrekking in het gedrang kan komen.

2.10. Het feit dat niet in elk dorp in Nigeria alle medische faciliteiten beschikbaar zijn – wat blijft uit een verslag van IOM waaruit verzoekende partij citeert –, is voorts niet van die aard om te besluiten dat er enig probleem is inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen die verzoekende partij nodig heeft. Uit de stukken uit het administratief dossier dat door verwerende partij werd neergelegd blijkt immers dat in de steden wel de nodige ziekenhuizen en artsen aanwezig zijn. Verwerende partij heeft ook rekening gehouden met het feit dat in Nigeria er soms een tekort is aan (gratis) medicijnen in de openbare sector en dat patiënten vaak noodgedwongen dure medicijnen moeten aankopen. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt, naast een uiteenzetting over de mogelijkheid om te genieten van gratis medische zorgen, namelijk ook toegelicht dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt niet tot gevolg heeft dat zij arbeidsongeschikt is, dat zij derhalve in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien en dat zij, middels een inkomen uit arbeid, kan instaan voor eventuele medische kosten die zij zelf zou moeten dragen. Tevens wordt geduïd dat zij ook bijstand kan krijgen van haar partner en familieleden. In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij er bijkomend op gewezen dat zij een beroep kan doen op IOM. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk.

2.11. De bewering van verzoekende partij dat de aanwezigheid van internisten en specialisten infectieziekten in Nigeria niet volstaat geeft evenmin aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij niet op een correcte, redelijke en zorgvuldige wijze tot haar besluit kwam. De ambtenaar-geneesheer lichtte namelijk ook toe dat de andere door hem nuttig geachte voorzieningen (ziekenhuizen, apotheken, medicatie,...) in Nigeria voldoende beschikbaar zijn en verwees hiervoor naar de door hem geconsulteerde bronnen waarin zijn standpunt voldoende steun vindt.

2.12. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.13. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft moet worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn" – hetgeen in casu niet blijkt –, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het EHRM heeft voormelde rechtspraak recentelijk bevestigd (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje/ België). Het gegeven dat een aantal magistraten kritisch staan tegen de zienswijze van het Hof – wat door verzoekende partij wordt benadrukt – heeft er dus niet toe geleid dat het Hof een ander standpunt heeft ingenomen.

2.14. De bestreden beslissing heeft, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te willen stellen en gelet op de vaststellingen die werden gedaan bij de bespreking van het tweede onderdeel van het middel, niet tot gevolg dat haar haar medicatie wordt ontnomen.

2.15. Verzoekende partij lijkt ook nog te willen aangeven dat haar administratieve vrijheidsberoving als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing kan beschouwd worden. Deze administratieve vrijheidsberoving is evenwel niet het gevolg van de bestreden beslissing, zodat de kritiek van verzoekende partij in voorliggende zaak niet dienstig is. Daarenboven moet worden gesteld dat de Raad, gezien de artikelen 71 en 72 van de Vreemdelingenwet, niet het rechtscollege is dat

bevoegd is om te oordelen of een vrijheidsberovende maatregel in strijd is met de wet of enige verdragsbepaling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC